

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. október 19-én.

Apostolok Cselekedetei 6. rész 15. verse: „Ekkor a nagytanácsban ülők mind rátekintettek, és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé.”

Kedves Testvéreim!

Azt hiszem, hogy az angyal kifejezés kifejezetten kedves számunkra. Használjuk a hétköznapiakban is a rendes gyerekekre, hogy ők olyanok, mint egy földre-szállt angyal. Vagy figyelmeztetjük a gyerekeinket, amikor iskolába mennek, hogy légy szíves viselkedj úgy, mint egy angyal. Aki jobb, mint a többi gyerek, aki udvariasabb, mint a többi gyerek, aki még a szüleivel is tud kedvesen beszélni, szóval az ilyen gyerek olyan, mint egy angyal. Ha pedig egy felnőtt tesz nekünk valamit, ami nagyon jól esik, akkor dicséretként mondjuk: te egy angyal vagy.

De a bibliai szóhasználat szerint ki is az angyal? Isten hírnöke, követe, küldötte. Nem tudjuk elmondani, hogy pontosan hogyan néznek ki, mert voltak olyan angyalok, akik emberi alakban jelentek meg, míg mások ragyogó ruhában. Szárnyat azért gondoltak nekik, mert többször a levegőben voltak, és ezért azt gondolták, hogy van szárnyuk.

Egy azonban biztos. Az Újszövetségben a legnagyobb eseményeknél jelentek meg. Sok esetben úgy, mint akik Isten üzenetét adták tovább. Akkor, amikor Zakariás megkapta Keresztelő János születésének ígértét, vagy amikor Máriával tudatta Isten, hogy gyermeke fog születni, akit nevezzen el Jézusnak. Józsefnek, Jézus nevelőapjának is megjelent az angyal, hogy segítsen a döntésben, amikor Máriát kellett feleségül vennie, és amikor a kisgyermek Jézussal el kellett menekülni Egyiptomba. Ugyanakkor ott volt az angyal, amikor Jézus feltámadása napján az asszonyok elmentek a sírhoz.

Az angyal lehet olyan, aki Istennek szolgál. Angyalok szolgáltak Jézusnak a pusztában, miután böjtölt, és a kísértő megpróbálta letéríteni az útról, de ugyanígy angyalok erősítették Jézust a Gecsemáné kertjében, amikor a keresztre feszítése előtt imádkozott. Az Istennek végzett szolgálatban pedig az angyalok azok, akik a díszkíséretet adják majd Jézusnak, amikor visszajön, hogy ítéletet tartson az élők és holtak felett. Azt is elmondta Jézus, hogy az emberek amikor feltámadnak, akkor olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.

Ebbe a sorba egyáltalán nem illik bele az, amit Istvánról olvasunk. Az arca olyan volt, mint egy angyalé. Tudom, hogy nem azt olvastam, hogy ő maga angyal volt, de senkiről sem olvassuk ezt sehol, hogy itt a földön angyalként lássanak valakit, akit korábban, mint hús-vér embert láttak. Azt a kérdést tette fel nekem ez a történetrészlet, hogy miért lett István arca olyan, mint egy angyalé?

A jellemzője az volt, hogy István kegyelemmel és erővel telve csodákat tett, majd elfogták, vádolták, és eközben az arca olyan lett, mint egy angyalé. Ő tehát Jézus Krisztus kegyelmével és erejével volt tele. Ez pedig először azt jelenti, hogy nem volt benne semmi más. Kiszorította a lelkéből mindazt, ami gonosz vagy rossz lett volna. Pontosán úgy, mint ahogyan a víz is kiszorítja a levegőt abból a flakomból, amit színültig töltünk. Nem volt tehát semmi olyan érzés, vagy gondolat, ami elrontotta volna István arcát. Ránéztek, és olyan volt az arca, mint egy angyalé.

A bennünk lévő jó is és rossz is kiülhet az arcunkra. Ahogyan lehet látni azt, hogy valaki rosszkedvű, vagy éppen örül, úgy lehet látni azt is, hogy valakinek a lelke jó dolgokkal van tele, vagy éppen gonosz dolgokkal van tele. Leonardo da Vincinek van egy nagyon híres festménye, „Az utolsó vacsora”. Ezt a képet 3 éven keresztül festette. A mű kapcsán van egy legenda, amelynek valóságalapja nincsen, de mégis elmond valamit arról, hogy mi látszik az arcunkon. Leonardo minden alakhoz keresett modelleket, amelyek számára a legjobban megjelenítették az adott karaktert. Először Jézus arcát festette meg, egy tiszta, ártatlan fiatalemberrel mintázva. Megfestette a Jézus közelében lévő alakokat is, aztán a sorban eljutott Júdához. Amikor a megfestéshez keresett modellt, és már sehol nem talált, akkor bement a börtönbe is, ahol talált egy bűnözőt, akinek arca gonoszságot sugárzott. Amikor a bűnöző megtudta, miért hívták, sírva fakadt, és azt mondta: „Mester, én voltam az, akiről Jézust festetted évekkal ezelőtt.” Ha valakinek az arcán gonoszság van, akkor a lelkében is az van, de ha valakinek az arca olyan, mint egy angyalé, akkor az ő lelke Krisztus kegyelmével és erejével van tele.

A kegyelem azt jelenti, hogy pontosan tudom, nekem egyedül nem megy. Nekem egyedül nem sikerülhet. Rá vagyok szorulva Jézus Krisztusra. Sokszor előfordul egy-egy munka során, hogy amikor felmérjük a teendőket, akkor megállapítjuk, hogy nem elég a két kéz, szükség van még kettőre, és akkor segítséget kérünk. Amikor valami nagyon nehéz, és egyedül nem tudjuk felemelni, akkor segítséget kérünk. Ha tudjuk,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. október 19-én.

hogy valamit egyedül nem tudunk a határidőre befejezni, akkor is segítséget kérünk. A lelki életünkben a kegyelemre szorultság ezt jelenti. Egyedül nem tudom elérni az örök életet. Nekem Krisztusra van szükségem. Krisztus pedig betölti azt a hiányt, amire én mondom, hogy ott van szükségem a segítségre. Ez pedig kiül a mi arcunkra is. Istvánnak ettől lett olyan az arca, mint egy angyalé.

Aztán a kegyelem, ami az életünket segíti, megmenti, az hálát és örömet hoz elő. Nem csak azért, mert megmenekültem a bűn és a halál súlyától, hanem azért, mert van segítségem a hétköznapiakban is, a nehézségekben is, és a veszedelmekben is. István ebben a történetrészletben nem azon gondolkodott, hogy Jézus miért hagyta el, hogy miért nincsen mellette, mert tudta, és érezte, hogy Jézus vele van, hanem hálás volt ezért a jelenlétéért. Ez pedig örömmel töltötte el, amitől az arca pedig olyan lett, mint egy angyalé.

Ismerünk embereket, akiknek az arca mindig derűs. Lehet, hogy éppen nem is mosolyognak, de mi érezzük, hogy valami belső öröm tölti be őket. Pedig még tudhatjuk is, hogy mennyire nehéz életük volt. Tudhatjuk, hogy mennyi fájdalom, veszteség, küzdelem, vagy betegség érte őket. Mégis a belső öröm ül ki az arcukra. István arca ezért is lehetett olyan, mint egy angyalé, mert tudta, hogy minden körülményben betölti őt Jézus kegyelme, még akkor is, hogyha a halálra kell készülnie.

De a kegyelem teljességén túl azt is olvashattuk, hogy István erővel volt tele. Látszott rajta, hogy duzzad az energiától. Nem fáradt el attól, hogy piszkálták, hogy beidéztek, hogy hamis tanúkat kellett végighallgatnia. Megmaradt az ereje. Ez az erő pedig úgy sugárzott, hogy a kívülállók úgy látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé.

Feltettem magamnak a kérdést, hogyha vajon rám néznek, akkor milyen arcot látnak? De tegye fel mindenki magának a kérdést. Mit látnak rajtunk? Mit látnak az arcunkon? Örömet, derűt, erőt? Látszik rajtunk, hogy a megváltó Jézus Krisztus van bennünk? Az angyalarcon mindez megjelenik. Az arcomon mi látszik? Csüggedés? Megfáradás? Szomorúság? Csalódás? Keserűség? Fájdalom és szomorúság? Mit látnak mások rajtam?

Hadd tegyem fel úgy is a kérdést, hogy a pozitív dolgokat gondoljuk végig. Ha rám néznek, akkor azt gondolják, hogy az arcom olyan, mint egy angyalé? Megtölt-e engem Krisztus kegyelme és ereje? Bennem van-e az az öröm, hogy megváltott vagyok, hogy a nehézségek között is enyém az örök élet? Sugározzuk minden egyes napon Krisztus kegyelmét és erejét, hogy a mi arcunk is olyan lehessen, mint egy angyal arca.

Ámen!